

Podivná politika pana komisaře.

V červenci vyšel v HN překlad článku pana Jeremy Rifkina bojující proti šlechtění plodin metodou přenosu genů. Místo této podle něj „rizikové“ metody doporučuje jako „nejmodernější“ šlechtění pomocí genetických značek. Jeho článek si vysloužil tvrdou kritiku jak v zahraničí, tak u nás. Šlechtění na značky je totiž klasická metoda používaná mnoho let a narážející na své limity. Ty překonává metoda přenosu genů. Že není „riziková“ dokumentují třeba stovky milionů tun takto získané odrůdy sóji, které zkonsumovali lidé a domácí zvířata, a žádné problémy nevznikly.

Názor Jeremy Rifkina propaguje také pan Stavros Dimas. Kdyby byl soukromým agitátorem jako Jeremy Rifkin, nebylo by to zajímavé. Ale Stavros Dimas je komisařem EU řídícím agendu ochrany životního prostředí, a tudíž politikem, který ovlivňuje život, výzkum, legislativu, zemědělství a tím i ekonomiku v celé Evropě. Není proto divu, že tuto politováníhodnou skutečnost rozebírá redakční úvodník říjnového vydání prestižního časopisu Nature.

Komisař je vystudovaný právník, ale hovoří autoritativně o šlechtitelství a straší veřejnost biotechnologicky šlechtěnými plodinami. Tvrdí, že takto vyšlechtěná plodina musí být přísně (a nákladně) kontrolována a výrobky z ní označovány, kdežto ta, která má vlastnosti naprosto stejné (třeba necitlivost na herbicid nebo chorobu), ale získané šlechtěním pomocí značek, je bez problémů. To zavání středověkou vírou v uřknutí. Malý příklad toho, jakou legislativu nám EU na základě podobné víry vnucuje:

V devatenáctém století napadla v Evropě brambory plíseň fytoftora. Nastal, zejména v Irsku, hladomor. Nyní se přenosem genu z peruánského divokého bramboru do konzumní odrůdy získal brambor, kterému napadení plísní nehrozí. Stavros Dimas však doufá, že takový brambor se pěstovat nebude. O to se postará legislativa: Pokud tento brambor se v lihovaru přemění na alkohol a z něj se po několikanásobné destilaci udělá Tuzemák a cukrář ho použije do rumové pralinky, přicházejí pánové jako Stavros Dimas a nařizují nám, že „k ochraně našeho zdraví“ musí být tato pralinka značena „vyrobena z geneticky modifikovaného bramboru“. Celá procedura je podchycena složitou administrativou sledování a kontrolování nákladnými analýzami – za peníze Evropanů. Kdo by si takovou pralinku koupil? Tak důkladná a nákladná opatření jsou nepochybně důkazem, že onen brambor je nebezpečnější než všechny jedy a drogy dohromady! To není vymyšlená satyra na Lisabonská usnesení, která měla postavit Evropu do čela špičkových technologií, ale smutná realita plynoucí z politiky pana Dimase.
